

det dog indrømmes, at der i bemeldte Forslag indeholdtes Bestemmelser, som tillige vedrørte, hvad der maa kaldes Kirkens indre Forhold. Man kunde ikke borttage de omhandlede Bestemmelser uden med det Samme at komme til at berøre, hvad der væsentlig hørte ind under Kirkens eget indre Forhold, nemlig hvorvidt overhovedet Børns Daab maatte betragtes som nødvendig i Folketirken. Der maatte ialtsald tages nærmere Bestemmelse om, hvorledes Folketirken selv skulde stille sig ligeoverfor dem, der ikke vilde udtræde af Folketirken, men dog af en eller anden Grund vilde have en Udsættelse af deres Børns Daab, og dette kunde ikke skee, naar man uden videre kastede disse Bestemmelser bort. Saavidt jeg erindrer, blev Sagen omtrent saaledes fremstillet ved Forhandlingerne i Landstinget, og Resultatet blev dengang, hvad jeg med Sikkerhed erindrer, at der for dette Endringsforslag kun var 1 Stemme, nemlig Forslagsstillerens, medens alle de andre vare imod. Saaledes stillede Forholdet sig i 1851. Jeg skal imidlertid ikke tilbageholde, at der dengang, saavel i dette Thing som ogsaa i Landstinget, var Tale om, og blev udtrykkelig fremhævet, en Udset til, at en Fyldestgjørelse af Grundlovens Bud om en Ordning af Folketirkens Forsatning ved Lov kunde ventes at ville blive given, og at man altsaa dengang kunde mene, at denne Sag, inden en ikke altfor lang Tid, vilde kunne faae sin Afgjørelse, uagtet det, hvad jeg maa tilstaae; meget udtrykkeligt af den daværende Kultusminister blev fremhævet, at man dog ikke skulde hengive sig til et altfor sangvinst Haab med Hensyn til, naar den tilstgtede Ordning af Folketirkens Forsatning kunde indtræde; og at der vilde kunne medgaae længere Tid, inden dette skete. Denne Ordning er endnu ikke er kommen tilstede, uagtet det er ganske vist, at der nu hæver sig meget stærke Stemmer fra flere Sider for en saadan Ordning; jeg kan bevidne, at dette ogsaa skeer fra forskjellige af Landets Egne fra Geistlige, i større Corporationer, som enkeltviis, ligesom denne Forordning jo oftere er kommet frem her i dette Thing. Uagtet det nu ganske vist staaer som et bestemt Tilfagn fra Grundlovens Side, at Folketirkens Forsatning skal ordnes ved Lov,

og det efter min Mening maa paahylle den paagjældende Minister, naar han troer at see nogen Udvei til at fyldestgjøre dette Tilfagn, da efter Evne at stræbe hen dertil, saa er det dog vist, at der kan hengaae længere Tid, inden en saadan Ordning vil kunne ventes at indtræde. Imidlertid kunde det vel synes, at netop hvad den ærede Interpellant antydede, at der nemlig i det her omhandlede Forhold ikke har viist sig practiske Vanskeligheder, maatte kunne tale for, at man med Hensyn til en Forandring i denne Henseende kunde mere end i mange andre Henseender slaae sig til Ro for det første, da det i Virkeligheden havde viist sig, at de paagjældende Autoriteter ved Anvendelsen af Forordningen af 30te Mai 1828 havde vidst at træde saaledes frem, at der deraf ikke var fremkommet nogen som helst trykkende Forhold for Folketirkens Medlemmer. Imidlertid vil jeg ikke benægte, at der kunde tænkes at fremkomme saadanne Forhold og Vanskeligheder, og jeg kan derfor heller ikke andet end finde det ganske i sin Orden, at der fra den ærede Rigsdagmand er reist et Spørgsmaal desangaaende. Det er ogsaa kommen til mig ad andre Veie og paa anden Maade, saaledes, at jeg virkelig troer, at der fra flere Sider er en Interesse for dog at see dette Spørgsmaal løst, for derved at faae tilveiebragt en større Samklang imellem selve Loven og den Skikkelse, som Folketirken under de nærværende Forhold har. Men jeg kan ikke paa nogen Maade for mit Vedkommende finde det forsvareligt at gaae ind paa at bevirke en Ophævelse af denne Forordning med dens i Kirkens indre Forhold saa alvorligt indgribende Bestemmelser, uden ogsaa at have hørt en Stemme fra Kirken selv desangaaende. Det kunde være ønskeligt, at der kunde have sig fuldstændigere og fyldigere Organ for Kirken, som ved Grundloven maa ansees tilstgdet, og som jeg ogsaa haaber skal kunne tilveiebringes, naar Grundlovens Bud opfyldes; men saalænge et saadant ikke haves, er det en Selvsølge, at de Organer maae benyttes, som for Tiden ere tilstede; — jeg udtaler derfor gjerne ved denne Leilighed, at det er min Hensigt at benytte disse Organer ogsaa med Hensyn til dette Spørgsmaal. — Ligesom jeg